

Scrisoare deschisă
Preafericirii Sale Daniel - Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
și
Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

“Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceuia prin care vine sminteala.” (Mt. 18:7)

“Dreptul piere și nimeni nu ia aminte; se duc oamenii cinstiți și nimănui nu-i pășă că în pricina răutății a pierit cel drept.” (Is. 57:1)

Nimeni dintre cei care ne aflăm preoți slujitori ai Arhiepiscopiei Tomisului nu avem niște răzvrățiți. Nu spiritul rascolnic este acela care ne-a făcut să ne ridicăm. NU! Nu vrem să călcăm nici rânduielile strămoșești și nici învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe, ai cărei slujitori suntem. Umilințele și batjocura ce s-au abătut asupra noastră sunt resortul care ne aduce în această situație disperată! Lipsiți de demnitate și umiliți, ne strigăm așa cum putem durerea!

Multe speranțe ne-am pus atunci când, în 2004, la de Dumnezeu păzita noastră Arhiepiscopie a poposit un ierarh tânăr. Ne-am gândit atunci că acesta urma să ducă mai departe și să desăvârșească prin purtare, dragoste și grijă binecuvântata păstorire a vrednicului de pomenire arhiepiscop Lucian Florea. Dar, din păcate pentru noi, preoții locului, nu a fost așa. Nu pentru toți!

În nici doi ani, toată averea Arhiepiscopiei a fost topită. Bani adunați cu răbdare și bună chivernisire de fostul arhieru Lucian, au dispărut la propriu așa încât, la trecerea acestuia la Domnul, am fost obligați să contribuim cu bani de la parohii pentru înmormântarea creștinească a bunului și blândului ierarh. Toți am înțeles atunci că Arhiepiscopia rămăsese fără bani în vistierie. Au urmat apoi o serie de investiții proaste sau care au fost paravan la afaceri din care s-au furat pur și simplu bani.

Au dispărut de asemenea multe odoare sfinte din Catedrala Arhiepiscopală, multe luând calea vânzării pe bani grei.

Timp de mai bine de șapte ani, Centrul Eparhial Tomis a figurat cu peste 300 de angajați, dintre care mai puțin de 100 lucrau efectiv la Centru sau sectoarele aferente. Astfel, fondul de salarii de la stat a fost deturnat în alte buzunare, ca să nu mai spun că, în toată această perioadă, Arhiepiscopia a schimbat cel puțin patru bănci pentru furnizarea salariilor angajaților. Și pentru că tot am pomenit de salarii, trebuie să se știe că salariile

angajaților de la Centru se plăteau preferențial, iar marea majoritate a angajaților nu-și primeau leafa chiar și câte 6 luni. Între timp, preoții din parohiile rurale primeau chitanțe în schimbul salariilor, trăind la limita mizeriei.

Pur și simplu, Arhiepiscopia a fost condusă deficitar, discreționar și abuziv, iar inspectorii și consilierii în funcție profitau de situație pentru propriul beneficiu. Oricine se cocoța într-o funcție, jefuia ce apuca și “cotiza” și stăpânului partea, ca într-un adevărat film cu mafioți.

O altă problemă a Arhiepiscopiei o reprezintă și hirotonirile excesiv de numeroase. Astăzi îl vedeai pe tânărul teolog că abia știa să se încalțe, ca mâine să-l vezi hirotonit și plin de ifose. Lipsa de cultură teologică a multora dintre ei este de notorietate, aducând un real prejudiciu clerului.

Această inflație de preoți hirotoniți la foc automat și la apelul bocancilor, desigur pe bani (bani erau știuti de toată lumea, dar negat public), a produs o suprapopulare a parohiilor, care s-au trezit în fața unui fenomen nemaivăzut în Biserică în ultima sută de ani: FALIMENTUL. Parohiile erau puse în situația incomodă de a inventa slujbe și servicii pentru a putea produce banii necesari salariilor.

Pe de altă parte, toți parohii Arhiepiscopiei, mai cu seamă cei de la parohii de categoria I și II, sunt permanent “tapați” de bani. Nu cred că există paroh din Constanța sau protoiereu care să nu fi fost sunat direct de ierarh, la cele mai aiuristice ore din noapte, și căruia să nu i se fi cerut bani, mulți bani!... Bani sunt, din păcate, garanția rămânerii în funcție! Nu pregătirea, nu meritele, nu vechimea! BANII! Cât mai mulți și cât mai des! Miliarde de lei au fost deturnați cu bună știință către Dorna-Arini și complexul hotelier de acolo. În ultimii 10 ani, nu cred că poate spune vreun angajat obișnuit al Episcopiei Tomisului că și-a luat salariul lună de lună. Aceasta este realitatea din teren!

Și, pentru că hirotoniile aici au fost și sunt multe și îndoielnice calitativ, se ridică, după cum este și normal, problema caterisirilor. Trebuie să înțelegeți că vorbim despre un om care nu doar că este răzbunător, ci își și disprețuiește preoții. Cazurile de abateri disciplinare ale clericilor au fost tot timpul tratate preferențial, iar aceasta nu mai este un secret pentru nimeni. Sunt preoți care au fost caterisiți pentru că nu au “cotizat” sau pentru că au ridicat glasul, dar și pentru că nu erau în grațiile ierarhului. Pe de altă parte, preoți apropiați lui au fost iertați pentru chestiuni cu adevărat grave, ori păstrați pe funcții și chiar avansați.

O altă angrenajă o reprezintă și învățământul teologic tomitan, în special cel superior, unde pilangeala, banii, nepotismul și plagiatul sunt statutare. Se cunosc prea bine examenele măsluite de la Facultatea de Teologie, dar și doctoratele susținute în biroul ierarhului, în condiții absolut ilegale.

Iată, așadar, la Constanța, împlinindu-se deja profeția părintelui Arsenie Boca: “Vine timpul, și e foarte aproape, când toți preoții vor repara bisericile, iar alții vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul

omului, vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta într-însele. Roadele slăbirii în dreapta credință a teologilor în facultăți și seminarii vor fi preoții, care vor fi și mai slabi ca învățătorii lor...”

Preafericite Părinte Patriarh,

Noi nu voim ca să mustească și să dospească în noi aluatul duhului veacului acestuia (de tipul sindicatului “Păstorul cel Bun”), ci ne dorim aievea întruchiparea Acestuia (a Păstorului) în arhiereul nostru, iar Eparhiei Tomisului nu *buhul*, ci *Duhul* să-I meargă. Cu Părintele nostru Ierarh, în mijlocul nostru, –*Hristos*. Să trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm, nu doar să ne meargă numele că trăim.

În “Peștera de tâlhari” de la Marea cea Mare și Amară am ajuns sub biciul de ștreanguri al Duhului, Care a grăit prin proroci așa:

”Eu voi ridica un păstor nebun în această țară, care nu va umbla după oaia cea pierdută și care nu va căuta pe cea rătăcită și pe cea rănită nu o va vindeca și nu va hrăni pe cea sănătoasă, ci va mânca pe cea grasă și îi va smulge unghiile.” (Zah. 11:16)

”Mai-marii tăi sunt răzvrățiți și părtași cu hoții; toți iubesc darurile și umblă după răsplată.” (Is. 1:23)

”Aceștia sunt câini hrăpăreți care nu se mai satură; sunt păstori care nu ricep nimic. Toți umblă în căile lor și se silesc pentru câștigul lor.” (Is. 56:11)

”Dreptul piere și nimeni nu ia aminte; se duc oamenii constiți și nimănui nu-i pasă că din pricina răutății a pierit cel drept.” (Is. 57:1)

”Ei cu toții, de la mic până la mare, se dedau la jaf și de la proroc până la preot, toți înșeală, și leagă rănile poporului Meu cu nepăsare, zicând: ”Pace, pace!” și numai pace nu este.” (Ier. 6:13-14 & 8:10-11)

”Vai de cei ce dau dreptate celui nelegiu pentru mită și lipsesc de dreptate pe cel drept!” (Is. 5:23)

”Vai de păstoriul lui Israel, care s-au păstorit pe ei înșiși!” (Iez. 34:2)

”Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori: le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor și îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele și nu se vor mai paște păstoriul pe ei înșiși și voi smulge oile Mele din gura lor și ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâșiat.” (Iez. 34:10)

Paharul urgisii Domnului cupa mâniei Sale se va pune în mâna asupritorilor celui drept pe care l-au supus și căruia îi zicea: ”Plecă-te la pământ ca să trecem peste tine! Și tu făceai spatele tău ca un pământ și ca o cale pentru trecători.” (Is. 51:23)

Am ajuns și cântăm în șoaptă: “De Stăpânul și Arhiereul nostru, Doamne, ne păzește!” De Arhiereul care calcă vulturul pe coadă, preoții pe cap și mirenii pe bătăături... De cel ce stăpânește cu asprime și cruzime. Dar oare așa Arhiereu ni se cuvenea să avem?, care de Dumnezeu nu se teme și de oameni nu se rușinează?!

Sfânt Sinod al Bisericii noastre!

Dați-ne Păstor care să păstorească cu dreptate, puternic întru milă și bun întru tărie!

În “Scrisoare către un Arhiepiscop” (din cartea “Cultura Duhului”), ieroschimonahul Rafail Noica aproape că profeteza în urmă cu 15 ani:

„Îndrăznesc să spun acum că nevoie este ca, mai ales noi, “fețele bisericești”, să “deosebim vremea” (Lc. 12, 54-57) în care ne aflăm istoric, spre a lucra împreună cu Domnul în via Lui – și să tragem în aceeași direcție cu El. Vremea este a cernerii. [...] Vom fi nevoiți să vedem propășiri și izbânzi din partea catolicismului și a celorlalte secte; să ne vedem făcuți de răs și de rușine de către mass-media, și pe noi înșine, și pe iubita noastră Biserică, și tot ce avem mai scump și mai sfânt în lume; să răbdăm ocări și prigoane din afară, iar dinlăuntru smintiri, și poticniri, și vânzări (Apoc. 13, 7). [...] Judecând după Scripturi, precum și după priveliștea care ne înconjoară, nevoie este de acest necaz, pentru ca Biserica – adică noi – să se scurteze de toate preacurviile ei, să se spele de toată necurăția ei (Iez. cap. 16), să se “lămurească”, întru cele din urmă, ca aurul în cuptorul ispitirii, să se lepede de tot ce este străin sfințeniei ei, să se smerească până la sfârșit să se gătească Mireasa în așteptarea Mirelui (Apoc. 22, 16-17). [...] Nevoie este de acest “necaz” (Iez. 5, 5), pentru că acum, în sfârșit, Vremea stă să nască Veșnicia. Înfricoșătoare lucruri... dar nu “bășadu-ne capul în nisip” ca struțul, ne vom pregăti pentru ceea ce nu vom putea stăvili. Înfricoșătoare vreme; dar, dacă de la Dumnezeu îngăduită – mântuitoare.”

Să nu ne arătăm „netăiați împrejur la inimă și la urechi” ca Sanhedrinul de odinioară, Sfânt Sobor al Arhiepiscopilor Voastre, căci Noi vom da seama de „smintea cea dinlăuntru” dacă vom învățoșa inimile noastre astăzi, când auzim glasul Lui.

La vremea când „către îngerii ridicându-și ochii în zadar se roagă, către oameni mâinile ’tinzându-și, nu are cine să-i ajute”, fiecare dintre noi va sta în fața Dreptului și Nemitarnicului Judecător, Care nu caută la fața omului, dând socoteală Stăpânului Viei, și știm că îngerii păstoriților noștri, în Ceruri, pururea văd Fața Tatălui. Să nu ajungem să ne tânguim că „întru fărădelegi m-am zămislit și, din păcate, m-a născut maica mea (că mai bine mi-ar fi fost să nu mă nască)”. Să luăm aminte, că „înfricoșător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului Cel Vie” (Evr. 10:31)

Multe ne-a avut a vă spune, dar nădăjduim că, Omului duhovnicesc pe care Pronia lui Dumnezeu ni-l va hărăzi prin deosebita înțelepțita Voastră hotărâre, i le vom grai gură către gură și față către față, căci nici hârtia nu le poate suporta nici ochii presei și ai poporului lui Dumnezeu, fără a se sminti întru totul. Pe acestea vrem a le scrie pe nisipul Mării, cu cuvântul care zboară și se spală odată cu fața celei dintâi Mitropolii a românilor - Prunca darului, lucrării și ostanelilor apostolice ale Sfântului Andrei.

Să nu facem peste o lună încă odată din Peștera lui „peșteră de tâlhari”, căci ar fi cu asupra de măsură, iar Vocea Poporului nu va mai răbda.

Dixit quod dixit et salvavi animam meam!

Ne oprim aici, rugându-Vă din tot sufletul să înțelegeți:

NU SE MAI POATE AȘA!

Umiliți, jecmăniți și aduși la sapă de lemn, preoții Eparhiei Tomisului spun: **AJUNGE!**

Vrem și noi un ierarh blând și înțelegător! Un PĂRINTE, iar nu un șef!

Vrem să ne putem crește și întreține familiile și să privim demni în ochii enoriașilor pe care îi păstorim.

Nu mai vrem să fim simpli executați și furnizori de bani unui om pe care nu-l mai dorim să ne păstorească!

Ai preafericirii dumneavoastră fii duhovnicești,

Pitirim Călugărul și REZISTENTA de la Tomis

Iertați și binecuvântați!

ZIUA de Constanța